

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 588/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Danielou Simanovou, Palkovičova 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 206/2014 z 24. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“ alebo „žalobca“ v pôvodnom konaní) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 206/2014 z 24. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu v konaní o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a o náhradu funkčného platu bol účastníkom konania vedeného v dôsledku podania žaloby na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 Cpr 3/2011, v dôsledku podaného odvolania na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 CoPr 1/2013 a následne v dôsledku iniciovania dovolacieho konania na najvyššom súde pod sp. zn. 4 Cdo 206/2014.

V úvode sťažnosti sťažovateľ ústavný súd podrobne oboznamuje s priebehom konania pred všeobecnými súdmi a uvádza, že *«... zastúpený advokátom pre celé konanie podal na Okresný súd Bratislava I dňa 15.12.2011 žalobu o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou žalovaným - Slovenskou republikou - Pôdohospodárskou platobnou agentúrou... Subjekt žalovaného určil žalobca v súlade s ustanovením § 1 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení ku dňu podania žaloby (ďalej len „zákon o štátnej službe“), v zmysle ktorého sa štátna služba vykonáva v štátnozamestnaneckom pomere k štátu a § 9 ods. 5 zákona o štátnej službe.*

Okresný súd Bratislava I svojim rozhodnutím č. k. 25 Cpr 3/2011-106 zo dňa 15.10.2012 žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca neoznačil za žalovaného subjekt, ktorý by bol nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej sa žalobca domáhal v konaní. Súd posúdil žalobu žalobcu ako nedôvodnú a v celom rozsahu ju zamietol. Nezaoberal sa pritom skúmaním vecnej stránky žalovaného nároku žalobcu.

Prvostupňový súd... vyvodil jednoznačný záver, že Pôdohospodárska agentúra je nositeľom práv z povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov štátnych zamestnancov, a to podľa článkov 1 ods. 4 Štatútu Pôdohospodárskej platobnej agentúry, v zmysle ktorého je platobná agentúra právnickou osobou, v právnych vzťahoch vystupuje vo vlastnom mene a čl. 4 ods. 2, v zmysle ktorého zabezpečuje plnenie úloh, ktoré jej ako služobnému úradu vyplývajú zo štátnozamestnaneckých vzťahov a z pracovnoprávných vzťahov...

... prvostupňový súd dospel k záveru, že Pôdohospodárska platobná agentúra je vecne pasívne legitimovaným subjektom v konaní o žalobe žalobcu o určenie neplatnosti

výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe.».

3. Ako ďalej sťažovateľ uvádza, rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 Cpr 3/2011 z 15. októbra 2012 napadol odvolaním s poukazom na jeho arbitrárnosť, pričom krajský súd ako súd odvolací zmienené rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Krajský súd totiž dospel k záveru, že „... prvostupňový súd posúdil vec po právnej stránke správne, keď na daný prípad aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 400/2009 Z. z. a zákona č. 543/2007 Z. z., ustanovenia aj správne vyložil a správne dospel k záveru, že odporca označený navrhovateľom nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou.

V odôvodnení rozsudku uvádza, že v prejednávanej veci je nesporné, že navrhovateľ ako štátny zamestnanec vykonával štátnu službu v služobnom úrade, ktorým je Pôdohospodárska platobná agentúra, ktorá je v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 543/2007 Z. z. rozpočtovou organizáciou zapojenou finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva. Zo štatútu Pôdohospodárskej platobnej agentúry vyplýva, že je právnická osoba, v právnych vzťahoch vystupuje vo svojom mene a zabezpečuje plnenie úloh, ktoré jej ako služobnému úradu vyplývajú zo štátnozamestnaneckých vzťahov a z pracovno-právnych vzťahov.

Odvolací súd ďalej posúdil ako nedôvodné námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní, že podľa § 1 ods. 1 a § 1 ods. 3 zákona č. 400/2009 sa štátna služba vykonáva v štátnozamestnaneckom pomere k štátu a že služobný úrad ako právny inštitút ustanovený zákonom o štátnej službe len pre účely tohto zákona, nie je nositeľom práv a povinností v zmysle čl. 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd dospel k záveru, že i keď navrhovateľ vykonával štátnu službu v štátnozamestnaneckom pomere k štátu, vznikol v súvislosti s vykonávaním štátnej služby navrhovateľom ako štátnym zamestnancom aj vzťah medzi ním a služobným úradom, v ktorom štátnu službu vykonával, z ktorého vyplývajúce práva a povinnosti upravuje zákon o štátnej službe a podľa tejto právnej úpravy je služobný úrad oprávnený dať štátnemu zamestnancovi výpoveď a štátny zamestnanec je oprávnený uplatňovať si nároky zo štátnozamestnaneckého vzťahu na súde proti služobnému úradu.“.

4. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ považoval rozsudok okresného súdu (sp. zn. 25 Cpr 3/2011 z 15. októbra 2012), ako i rozsudok krajského súdu (sp. zn. 8 CoPr 1/2013 zo 17. septembra 2013) za arbitrárny (pretože v dôsledku vydania uvedených rozhodnutí sa sťažovateľ už ďalej vzhľadom na uplynutie prekluzívnej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nemohol opätovne domáhať svojich práv žalobou na súde), podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 CoPr 1/2013 zo 17. septembra 2013 dovolanie v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Napadnutým rozhodnutím však najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Podľa názoru sťažovateľa tak najvyšší súd učinil i napriek tomu, že „... prvostupňový súd neuviedol vo svojom rozhodnutí konkrétne relevantné ustanovenie platného právneho predpisu, z ktorého by vyplývalo, že štátnozamestnanecký pomer je pomerom, v ktorom ako účastník vystupuje vo vzťahu k štátnemu zamestnancovi služobný úrad. Práve naopak, citoval ustanovenie § 9 uvedeného zákona s tým, že služobný úrad (teda akreditovaná Pôdohospodárska platobná agentúra) je nositeľom práv a povinností a plní úlohy aj pri koordinovaní činností vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov podľa § 9 ods. 5 zákona o štátnej službe, v ktorom ustanovení sa uvedená dikcia nenachádza. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie štátu ako účastníka štátnozamestnaneckého pomeru zdôvodnil ustanoveniami článkov 1 ods. 4 a čl. 4 ods. 2 Štatútu Pôdohospodárskej platobnej agentúry, ktorý ako právny akt nižšej právnej sily nemôže meniť právny akt vyššej právnej sily. Opomenul pritom vziať do úvahy znenie ustanovenia § 7 zákona č. 543/2007 Z. z. o pôsobnosti orgánov štátnej správy pri poskytovaní podpory v pôdohospodárstve a rozvoji vidieka, v ktorom sú v ods. 1 pozitívne vymenované jej kompetencie, avšak iba pokiaľ ide o administratívne činnosti pri poskytovaní podpory v pôdohospodárstve.“.

5. Sťažovateľ zastáva názor, že postup všeobecných súdov nebol spravodlivým prerokovaním jeho záležitosti a on ako účastník konania nedostal odpoveď na zásadnú, relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany jeho práv.

S ohľadom na uvedené preto navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom rozhodol, že:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom, zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Protokolov na tento Dohovor nadväzujúcich, publikovanom v Zbierke zákonov SR oznámením č. 209/1992 Zb. a právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky v súlade s čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 206/2014 zo dňa 24.6.2015 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, 814 90 Bratislava sp. zn. 4 Cdo 206/2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur (slovom päťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 814 90 Bratislava povinný vyplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, 814 90 Bratislava je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 747,72 eur na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Daniely Simanovej do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

9. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich

právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

11. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 206/2014 z 24. júna 2015, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, došlo k porušeniu sťažovateľom v petite sťažnosti uvedeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podstatné námietky sťažovateľa však opomínajú judikatúru ústavného súdu a sťažnosť možno podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na jej skutočný obsah (nesúhlas

sťažovateľa a so závermi najvyššieho súdu) vyhodnotiť v podstate ako ďalšie „pokračovanie vo svojej argumentácii“, čím podaná ústavná sťažnosť nedosahuje potrebnú ústavnú intenzitu.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ neuvádza žiadnu ústavne významnú argumentáciu a jeho argumentačná pozícia spočíva výlučne v rovine podústavného práva a tvrdenému zásahu do označených práv sa sťažovateľ venuje len okrajovo a vo všeobecnej rovine.

Sťažovateľ svojou sťažnosťou vlastne pokračuje v polemike so všeobecnými súdmi o tom, k akým skutkovým a právnym záverom mali všeobecné súdy dospieť.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má však iný účel a význam (sleduje ochranu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a slobôd), a preto ústavný súd skúmal len to, či najvyšší súd nemohol napadnutým rozhodnutím porušiť niektoré z označených práv sťažovateľa (bod 1).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve

na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

15. Sťažnostné námietky sa v tomto smere sústreďujú na tvrdené nedostatočné vysporiadanie sa najvyššieho súdu s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v podanom dovolaní a na arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

V kontexte uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorej najvyšší súd uviedol:

„... dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd postačujúco odôvodnili svoje rozhodnutia. Odvolací súd v prejednávanej veci rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením; preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, bolo nevyhnutné vychádzať z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP poukázal. Súd prvého stupňa žalobu zamietol na tom základe, že subjektom vecne pasívne legitimovaným v konaní o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa zákona č. 400/2009 je v danom prípade služobný úrad - Pôdohospodárska platobná agentúra, ktorá je nositeľom práv a povinností a plní úlohy aj pri koordinovaní činnosti vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov podľa § 9 ods. 5 uvedeného zákona v znení platnom v rozhodnom čase. V odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozobral jednotlivé ustanovenia tak zákona č. 400/2009 Z. z., ako aj zákona č. 543/2007 Z. z., z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal, vysvetlil na základe čoho dospel k danému právnemu názoru, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom a dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v jeho rozhodnutí a konštatoval, že žalobcom označená žalovaná Slovenská republika, v mene ktorej koná Pôdohospodárska platobná agentúra, nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, a nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Tým dal odpoveď na odvolaciu námietku žalobcu, že pasívne legitimovanou vo veci neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nie je Slovenská republika, ale služobný úrad.

Podľa dovolacieho súdu teda nižšie súdy postačujúce odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2

OSP), je v ňom totiž dostatočne vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdili. Odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa v súlade so zákonnou možnosťou obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, pričom sa zároveň vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvádzanými v dôvodoch odvolania. Pri posudzovaní, či rozhodnutia nižších súdov parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 2, § 219 ods. 2 OSP) splnili, dovolací súd sa už samotnou správnosťou prijatých právnych záverov nižších súdov nezaoberal. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalobcu, ktorý je nespokojný s právnymi závermi nižších súdov. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž - ako už bolo spomenuté - nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie nie je postihnuté namietanou vadou podľa § 237 písm. f/ OSP.

Posudzujúc dovolanie žalobcu aj podľa jeho obsahu (§ 41 ods. 2 OSP), dovolateľ v dovolaní vyslovil aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 OSP. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ OSP), samo (prípadné) nesprávne právne

posúdenie vecí súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP. Keďže dovolanie žalobcu nie je procesné prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia vecí odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti...

Nad rámec dovolacieho prieskumu, avšak vzhľadom na opakovanú námietku žalobcu, že súdy nekonali vo veci samej, dovolací súd považuje na tomto mieste za potrebné uviesť, že vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil.“

16. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol.

17. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

18. V napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, nie je arbitrárne a zrozumiteľným, preskúmateľným a dostatočným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo sťažovateľom v dovolaní tvrdené námietky nezakladali prípustnosť dovolania.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol.

19. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

20. Ústavný súd na základe uvedených skutočností sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa už nezaoberal.

21. V závere ústavný súd s poukazom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde poznamenáva, že bol viazaný návrhom sťažovateľa na začatie konania, ktorý bol v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127

ústavy), v ktorej sťažovatelia špecifikujú, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáhajú (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzia predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Z tohto dôvodu ústavný súd v posudzovanej veci preskúmaval výlučne len petitom namietané dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 206/2014 z 24. júna 2015, a nie rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu (t. j. meritórny právny názor okresného súdu a krajského súdu o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného subjektu) predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia, keďže sťažovateľ proti konaniu vedenému krajským súdom a proti jeho rozsudku (sp. zn. 8 CoPr 1/2013 zo 17. septembra 2013) ústavnú sťažnosť nepodal.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Milan Lalič.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015